

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

7 април 1981 година*

“Ветеринарно-санитарен контрол на рибата”

По дело 132/80

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на Европейските общности, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на The Rechtbank Van Eerste Aanleg (Белгия) по производството, висящо пред този съд между

Nv United Foods, със седалище в Bredene,

и

PVBA Aug. Van den Abeele, със седалище в Bruges,

срещу

белгийската държава, в лицето на министъра на финансите и министъра на общественото здраве и семейните дела

относно тълкуването на член 9 и последващи, член 30 и последващи и членове 36 и 95 от Договора за ЕИО във връзка с белгийското законодателство относно ветеринарно-санитарния контрол при вноса на риба и относно налагането по повод на този контрол на такса за контрол,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore и Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait, г-н O. Due, г-н U. Everling и г-н A. Chlors, съдии,

генерален адвокат: г-н M. F. Capotorti,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1 С Решение от 5 март 1980 г., получено в Съда на 2 юни 1980 г., The Rechtbank Van Eerste Aanleg, (Първоинстанционен съд, Bruges), е отнесъл до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, четири въпроса относно тълкуването на членове 9, 12, 13, 30, 36 и 95 от Договора за ЕИО, за да му окаже съдействие при оценката на съответствието с правото на Общността на белгийското законодателство относно ветеринарно-санитарния контрол при вноса на риба.

---

* Език на производството: нидерландски.

2 От съдебната преписка става ясно, че през 1978 г. ищите по главното производство са внесли искане пред националния съд за възстановяване на суми, платени от тях на митническите власти като такси за инспекция за ветеринарно-санитарен контрол на внесената риба.

3 В решението за препращане е уточнено, че ветеринарно-санитарния контрол върху рибата се регулира в Белгия от Закона за инспекцията и търговията с риба, пилета, зайци и дивеч от 15 април 1965 г.. Член 6 от този закон предвижда, че могат да се налагат такси от краля, в съответствие с правилата, установени от него и предназначени да покрият разходите във връзка със санитарния контрол.

4 Подробните правила, регулиращи ветеринарно-санитарния контрол, бяха установени с Кралския указ от 30 април 1976 г. относно инспекцията и търговията с риба. Членове 3 и 4 от този указ, които съставляват глава ii, се отнасят до ветеринарно-санитарния контрол на рибните стопанства. Членове 5 и 6, които съставляват глава iii, регулират инспекцията на уловената в морето риба (посочена като „уловена” риба), чието извършване е отговорност на компетентните местни органи при изваждането на брега на пазарите на риба или на всяко друго място, където рибата се разтоварва на сушата. Член 9 и последващи, които съставляват глава v, съдържат специални разпоредби, приложими по отношение на ветеринарно-санитарния контрол върху внесената риба, за които са отговорни митническите органи.

5 Член 21 от посочения по-горе указ, изменен впоследствие по силата на Кралски указ от 3 декември 1976 г., определя таксите за инспекция за ветеринарно-санитарен контрол върху вноса на 15 белгийски франка за 100 килограма или част от това съотношение в случаите на цяла непреработена риба и на 30 белгийски франка за 100 килограма или част от това съотношение в случая на друга риба. Той предвижда тези такси да се събират от Митническите служби. Таксата за инспекция върху „разтоварената на брега” риба се установява по силата на друг Кралски указ от 3 декември 1976 г., който определя таксите за инспекция върху разтоварването на брега спрямо уловената в морето риба. Съгласно член 1, таксата за инспекция, която има за цел да посрещне разходите за инспекция, се събира от местния орган, на чиято територия е разтоварена рибата. Таксата за инспекция се определя по силата на член 2 от Указа при единна ставка от 0,15 белгийски франка за килограм уловена риба.

6 Пред националния съд ищите по главното производство оспорват съответствието на тези разпоредби с правилата на Договора за ЕИО, въз основа на две съображения.

7 Първо, по тяхно мнение, този контрол съставлява мярка, имаща равностоен на количествени ограничения ефект върху вноса, забранена съгласно член 30 от Договора, и като такава тя не може да съставлява основа за налагането на таксите за инспекция. Ветеринарно-санитарният контрол, предвиден съгласно разглежданото белгийско законодателство, не е ефикасен, включва разходи и причинява забавяне и не може като такъв да бъде оправдан съгласно член 36 от Договора.

8 Второ, с оглед на таксата за инспекция, ищите смятат, че в съответствие с поредица от дела, решени от Съда, като се започне от Решението от 14 декември 1972 г. (по дело 29/72 *Marimex, Recueil*, стр. 1309), събирането на дължимите такси за санитарен контрол, трябва да се приема за такса, имаща равностоен на мито ефект, забранена съгласно членове 9, 12 и 13 от Договора. Дори ако таксата за инспекция, би трябвало да се приема за вътрешен данък по смисъла на член 95 от Договора, нейното налагане при все това би било в противоречие с правилото срещу дискриминация, което се съдържа в този член.

9 За да вземе решение по тези въпроси, *The Rechtbank Van Eerste Aanleg* е поставил на Съда на Европейските общности четири въпроса, със следното съдържание:

1 . Трябва ли членове 30 и последващи от Договора за ЕИО да се тълкуват в смисъл, че ветеринарно-санитарния контрол, извършен на границата, при внасянето на рибата, който има задължителен и систематичен характер, трябва да се приема за мярка, имаща равностоен на количествени ограничения ефект ако:

- вносителят трябва писмено да информира компетентния административен орган поне 24 часа преди вноса за естеството, количеството и произхода на пратката и трябва да съобщи деня и часа на вноса, както и митническата служба или клон, където ще бъде осъществен вносът;

- вносът на рибата може да се осъществи, само през митническата служба и клонове, съобщени от органите и на деня и по времето, определени от властите;

- контейнерите, опаковката и използваният лед трябва да отговарят на законовите изисквания;

- инспекционните маркировки, предписани от властите трябва да бъдат поставени на всеки пакет, дори на малките;

- пратките внесена риба трябва да притежават ветеринарно-санитарен сертификат, издаден от компетентния орган на страната на произход, който показва, че рибата е преминала ветеринарно-санитарен контрол и че в деня на експедирането тя е била обявена за годна за консумация, като формата на ветеринарно-санитарния сертификат се определя от властите на осъществяващата вноса държава-членка.

2. Ако отговорът на първия въпрос е положителен, трябва ли член 36 от Договора за ЕИО да се тълкува в смисъл, че ветеринарно-санитарен контрол като описания в първия въпрос вид е оправдан въз основа на защитата на общественото здраве, която този контрол цели да постигне?

3. Таксите за инспекция, които се налагат на вносителите, за да покрият разходите по инспекцията, описана в първия въпрос, трябва ли да се приемат за такси, имащи равностоен на мита ефект по смисъла на член 9 и последващи от Договора за ЕИО или като вътрешен данък по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО, ако:

- инспекцията на рибните стопанства не е предмет на никакви такси на територията на съответната държава-членка;

- инспекцията на уловената в морето риба се извършва, след като тя е била разтоварена на брега на рибните пазари и засяга въпроси във връзка с хигиенните стандарти, доколко е прясна и чиста рибата, докато ветеринарно-санитарната инспекция при вноса се извършва от митническите служби и засяга ветеринарно-санитарния сертификат, начините за транспортиране на рибата, условията за съхранение, както и съответствието Ж с изискванията на нормите на извършващата вноса държава-членка относно инспекцията и вноса на риба;

- таксите за инспекция трябва да бъдат платени при вноса, в момента, когато вносът пресече границата;

- таксите за инспекция върху разтоварването на брега са еднакви, независимо от състоянието на рибата, докато таксите за инспекция при вноса на друго, различно от цяла непреработена риба, са два пъти по-високи от таксите за инспекция при разтоварване на брега?

4. В случай, че на предходния въпрос бъде отговорено в смисъл, че таксите за инспекция, както са описани, не трябва да се приемат за такси, имащи равностоен на мита ефект, но могат да се приемат за част от система на вътрешно облагане по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО, налице ли е дискриминация, забранена по силата на член 95, ако таксите за инспекция за разтоварване на брега са еднакви, независимо от състоянието на рибата, докато таксите за инспекция при вноса на друго, различно от цяла непреработена риба, са два пъти по-високи от таксите за инспекция при разтоварване на брега?

10 В становищата си представени пред Съда, Комисията изразява съмнения относно съответствието с Договора на системата за ветеринарно-санитарен контрол, прилагана от Белгия, но изглежда без да повдига въпроса за принципа, на който се основава тази система. Комисията заявява, че провежда проучване върху тази система за контрол, но че все още не може да даде окончателно становище по въпроса. Тя обаче, поддържа становището, че двойната проверка, както е предвидена съгласно разпоредбите на разглежданите белгийски норми, е несъвместима с изискванията на Договора, най-малкото що се отнася до риба, внасяна от другите държави-членки на Общността, когато вече са налице правила, които предвиждат, до голяма степен, надеждна защита от подобен характер.

11 По отношение на таксата за инспекция, Комисията я приема за такса, имащ равностоен на мито ефект, забранена по силата на Договора. Проучване, направено в цялата Общност разкрива, че таксите за ветеринарно-санитарен контрол са били премахнати във всички държави-членки с изключение на Белгия, освен в една държава-членка, за която Комисията все още не разполага с достоверна информация.

12 Съгласно датското правителство, няма съмнение, че по принцип, държавите-членки могат да въвеждат и прилагат правила във връзка с ветеринарно-санитарния контрол върху рибата. Националните органи трябва да установят

хармонична и надеждна система за контрол, която може да функционира на практика, без да води до неразумни административни разходи и за тази цел да се прави подходяща преценка, при условие че те се съобразяват със задължението да не правят разграничение между третирането, предоставено на тяхната собствена продукция и на вносните стоки. Без да се оспорва принципът, на който се основава белгийската система за контрол, датското правителство привлича вниманието към някои подробни правила, които са част от тази система, чието действие, според неговото мнение, е да пречи на търговията вътре в Общността. По този начин изискването, че трябва да бъде направено уведомление 24 часа преди всякакъв внос и определянето от страна на административните органи на времето на вноса могат да създадат пречка пред пренасянето на много нетрайни стоки, които трябва да бъдат продадени възможно най-бързо. По отношение на замразената риба, датското правителство смята, че дублирането на контрола, осъществявано по време на вноса и, впоследствие на помещенията на вносителя, може да създаде ненужни пречки пред вносителя.

13 По отношение на таксата за инспекция, датското правителство приема, че не е от съществено значение по това дело дали белгийската такса се разглежда в контекста на член 9 или на член 95 от Договора. Независимо от нейното класифициране, системата, съгласно която се налага тази такса, съдържа дискриминация, доколкото местните продукти и вносните продукти не се третират в съответствие с еднакви критерии. Датското правителство поставя специален акцент върху разликата в таксата, в зависимост от дали внесената риба е преработена или не, докато разтоварената на брега риба във всички случаи се облага с най-ниската такса, независимо от етапа Ж на подготовка. Датското правителство подчертава, че не се налага никакъв налог или такса за общия или систематичен ветеринарно-санитарен контрол, извършван в Дания.

14 Френското правителство заявява, че при липсата на правила на Общността за хармонизиране на подробните национални правила относно ветеринарно-санитарния контрол, той несъмнено попада в обхвата на изключението, предвидено в член 36 от Договора. Според неговото мнение, обаче, трудно може да се отрече, че някои от характеристиките, посочени в първия въпрос от националния съд, могат да затруднят или оскъпят вноса на риба от другите държави-членки на ЕИО. По отношение на изискването за контрол в страната от която са изпратени, както и в страната по местоназначение, френското правителство за разлика от Комисията приема, че тази двойна проверка е оправдана поради нетрайното естество на разглежданите стоки и поради риска от инциденти, които се случват по време на транспортирането. Според неговото мнение, рибата трябва да бъде "наблюдавана" посредством извършване на ветеринарно-санитарен контрол от момента на нейното разтоварване на брега, през всеки етап на търговията, докато тя бъде продадена на потребителя. В тази връзка, непостоянния контрол, не е достатъчен.

15 По отношение на таксата за инспекция, френското правителство я приема за такса, имаща равностоен на мито ефект, забранена по силата на Договора. В случай, обаче, че Съдът вземе решение да я класифицира като вътрешен данък, по смисъла на член 95, френското правителство посочва, че подробните правила за събирането на тази такса водят до дискриминация, доколкото съществува

разлика в третирането за „разтоварена на брега” риба и на внесената риба като резултат по-специално на разграничението, установено от белгийските правила, между преработена риба и непреработена риба. В тази връзка, френското правителство обръща внимание на обръкването, създадено предвид обстоятелството, че това разграничение не съответства на категориите на Общата митническа тарифа (съответно на тарифни позиции 03.01 и 03.02).

16 В устната фаза на производството, белгийското правителство защитава съответствието на оспорваната система за контрол с Договора. То припомня, че съгласно член 36 от Договора, разпоредбите на членове 30 до 34 включително не пречат на забраната на вноса, оправдана въз основа на съображения за защита на човешкото здраве. Принципът на ветеринарно-санитарния контрол преди пускането на рибата за потребление следователно, не може да се разглежда като несъвместим с правната система на Общността. Този контрол се осъществява въз основа на Закона от 15 април 1965 г. и Кралския указ от 30 април 1976 г. без каквато и да било дискриминация между внесената риба, разтоварената на брега риба или рибата от рибните стопанства. По отношение на възражението, повдигнато от ищите по главното производство във връзка с наличието на двойна проверка в страната, от която са изпратени и в страната по местоназначение, белгийското правителство е съгласно, че вторият контрол е необходим, за да бъдат отчетени условията на превоз на дълги разстояния на нетрайните стоки.

17 По отношение на таксата за инспекция, белгийското правителство заявява, че предназначението Ж е да се финансира ветеринарно-санитарния контрол, извършван не като следствие от вноса на рибата, а по-скоро с оглед на нейното пускане за потребление на белгийска територия, независимо от произхода на стоките. По отношение на разликата, отбелязана от различните страни, между събирането, налагано спрямо преработената риба и това, приложимо спрямо непреработената риба, белгийското правителство обръща внимание върху обстоятелството, че съгласно опита от миналото, преработването на рибата, т.е. нарязването на парчета и отстраняването на каранцията, води до загуба в теглото от около 50 %, което е причината, поради която ставката на таксата върху преработената риба е два пъти по-висока от тази на непреработената риба. Белгийското правителство не оспорва, че спрямо „разтоварена на брега” риба се налага само таксата, определена за непреработена риба. То обяснява това с факта, че белгийската риболовна флота понастоящем не разполага с кораби, които да са надлежно екипирани за обработване на рибата в морето. То е съгласно, че действащите правила трябва да бъдат изменени, след като белгийските кораби бъдат надлежно оборудвани за тази цел. Според белгийското правителство, следователно, не съществува фискална дискриминация срещу внесената риба.

18 В заключение, белгийското правителство смята, че прилагането на ветеринарно-санитарен контрол не може да се приеме като мярка, имаща равностоен на количествено ограничение ефект, и че таксата за инспекция не може да се разглежда като такса, имаща равностоен на мито ефект.

Относно съответствието на ветеринарно-санитарния контрол с членове 30 и 36 от Договора (първи и втори въпрос)

19 В първите си два въпроса във връзка с тълкуването на членове 30 и 36 от Договора, националният съд пита по същество дали ветеринарно-санитарния контрол на внесената рибата е съвместим, по принцип, с разпоредбите на правото на Общността и, ако е така, дали подробните правила, регулиращи контрола, упоменат в първия въпрос, са оправдани във връзка с изискванията на член 36.

20 Съгласно член 30, количествени ограничения върху вноса и всички мерки с равностоен ефект са забранени между държавите-членки „без да се накърняват разпоредбите по-долу”. Тази резерва в член 30 по-специално засяга член 36, съгласно който разпоредбите на членове 30 до 34 включително не изключват забрани или ограничения върху вноса, които са оправдани, *inter alia*, от съображения във връзка със „закрила на живота и здравето на хората”. Второто изречение на този член допълва, обаче, че тези забрани или ограничения „не могат да представляват средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение върху търговията между държавите-членки ”.

21 Съдът е имал повод да подчертае, в установената си практика по този въпрос, че член 30 има за цел премахването, на всички пречки пред свободното движение на стоки между държавите-членки, и по-специално на тези, които специално са насочени към вносните продукти или които се прилагат към вносните продукти и към вътрешните продукти при различни условия, така че да затрудняват или оскъпяват търговията с вносни продукти (Решения от 8 юли 1975 г. по дело 4/75, *Rewe, Recueil*, стр. 843; 20 май 1976 г. по дело 104/75 de *Reijper, Recueil*, стр. 613; 15 декември 1976 г. по дело 35/76 *Simmenthal, Recueil*, стр. 1871; 12 юли 1979 г. по дело 153/78 Комисията срещу Федерална република Германия, *Recueil*, стр. 2555; 8 ноември 1979 г. по дело 251/78 *Denkavit, Recueil*, стр. 3369).

22 От член 36, обаче, следва че контролът върху вноса е съвместим с Договора, когато е оправдан от нуждата да се защити общественото здраве, но при условие че приложението на подобен контрол не съставлява произволна дискриминация или прикрито ограничение върху вносни продукти. Ако ветеринарно-санитарния контрол удовлетворява тези изисквания, член 30 от Договора не изключва подобна мярка.

23 На въпросите, отправени до Съда трябва да се отговори в контекста на тези принципи.

24 На първо място, следва да се има предвид в тази връзка, че понастоящем в Общността не са налице общи или хармонизирани правила във връзка с ветеринарно-санитарния контрол на рибата. Целта на Регламент № 113/76 на Съвета от 19 януари 1976 г. (ОВ, L 20, стр. 29), който беше посочен в производството, е да установи общи правила за търговия по отношение на определен вид прясна или замразена риба. Този регламент не засяга въпроса за ветеринарно-санитарния контрол.

25 При тези обстоятелства, държавите-членки трябва да предвидят ветеринарно-санитарен контрол в тази област и да го прилагат по време на различните етапи на търговия на рибата. Тъй като ограничения спрямо търговията, оправдани въз

основа на защитата на общественото здраве, изрично се допускат съгласно член 36 от Договора, а Общността все още не е приела общи или хармонизирани правила в тази област, приложението спрямо рибата, внесена от другите държави-членки, на ветеринарно-санитарния контрол, предвиден съгласно националното законодателство на дадена държава-членка по отношение на морската риба, разтоварена на брега в нейните пристанища, не може да се приема за съставляващ, доколкото се засяга принципът, на който той се основава, забранена съгласно договора мярка.

26 Безспорно е, че разглежданите пред националния съд мерки имат характер на ветеринарно-санитарен контрол и, следователно, по принцип попадат в обхвата на изключението, предвидено в член 36. Това, обаче, оставя открит въпроса дали различните подробни правила, посочени от националния съд, могат да съставляват прикрито ограничение на търговията между държавите-членки, така че да лиши такъв контрол от неговото оправдание по смисъла на член 36.

27 Такава всъщност може да бъде последицата, поотделно или като цяло, на някои от подробните правила, посочени в първия въпрос. Различните елементи, посочени от националния съд, налагат следните забележки.

28 Изискването, че уведомлението трябва да бъде представено писмено, като очертава всички подробности, предписани съгласно разглежданото законодателство, най-малко 24 часа преди вноса, изглежда, че не е съвместимо с бързината на сделката и с превоза в тази област, предвид нетрайния характер на разглежданите стоки. Ако, с оглед на определянето от страна на митническия орган на помещенията, където трябва да бъде извършен контролът, както и относно дните и времето на неговото начало, изглежда, че последицата на тези мерки е да се препятства вноса, ако те биха били оправдани, само при условие, че за тях може да бъде доказано, че удовлетворяват обективните изисквания, принадлежащи на организацията на службата по общественото здраве. Същото наблюдение се прилага и спрямо подробните технически правила, посочени от националния съд, ако се докаже, че не е налице разумна връзка между изискванията, установени от властите и упражняването на контрол.

29 По отношение на изискването за контрол върху вноса на стоките, които вече са преминали през еквивалентен контрол в страната, от която са изпратени, необходимо е да се припомни, че в свое Решение от 8 ноември 1979 г. (по дело 251/78 Denkavit, Recueil, стр. 3395), Съдът е постановил, че двойна проверка в страната износител и страната вносител, може съобразно обстоятелствата, да надхвърли позволеното съгласно член 36 от Договора, ако санитарните изисквания могат да бъдат задоволени също толкова ефикасно чрез мерки, които не са дотолкова ограничителни върху търговията в рамките на Общността. Тъй като в настоящото дело, рибата вече е преминала в страната, от която е изпратена ветеринарно-санитарен контрол, извършен в съответствие с правилата, предписани от действащото законодателство на страната по местоназначение, контролът върху вноса трябва във всички случаи да бъде ограничен само до мерки, предназначени да не допуснат рисковете, произтичащи от превоза или от всякакво третиране, следващо контрола което е извършено по време на експедицията.

30 Националният съд трябва да проучи в контекста на посочените по-горе съображения дали и до каква степен подробните мерки по контрола, прилагани от белгийските органи, могат да съставляват недопустимо ограничение на търговията в рамките на Общността.

31 Следователно, необходимо е да се отговори на първите два въпроса, че при липсата на общи или хармонизирани правила относно ветеринарно-санитарния контрол на рибата, мерките за контрол, прилагани от държавите-членки, не могат по принцип да се разглеждат като ограничение, забранено съгласно Договора за ЕИО, но подробни правила за прилагане, които надвишават изискванията на контрола и могат като такива да препятстват или ограничават търговията в рамките на Общността, по силата на членове 30 и 36, трябва да се приемат за мерки, имащи равностоен на количествени ограничения ефект.

Относно съответствието с правото на Общността на таксата за инспекция (трети и четвърти въпрос)

32 В третия си въпрос, националният съд, като привлича вниманието върху някои разлики, които са налице съгласно разглежданата система за контрол, изисква от Съда на Европейските общности да посочи критериите, съгласно които дадена такса като „таксата за инспекция” може да бъде класифицирана или като такса, имаща равностоен на мито ефект по смисъла на членове 9, 12 и 13 от Договора или като вътрешен данък по смисъла на член 95. Тези разлики засягат, първо, рибата от рибните стопанства, съгласно това дали тя е била внесена или идва от рибните стопанства, разположени на национална територия, и второ, уловената в морето риба, съгласно това дали тя е била „разтоварена на брега” или внесена.

33 Съгласно установената практика на Съда, като се започне от неговото Решение от 14 декември 1972 г. (по дело *Magimex* 29/72, *Recueil*, стр. 1309), класификацията съгласно Договора на дължими суми, налагани по повод на ветеринарно-санитарен контрол върху вноса зависи от това дали съответните дължими суми се изчисляват в съответствие със специални критерии, които не са съпоставими с критериите, използвани при определянето на паричните такси, налагани върху сходни вътрешни продукти/стоки или дали те са парични задължения, във връзка с общата система за вътрешни дължими суми, прилагана систематично, за целите на въпросния контрол, спрямо вътрешни продукти и вносни продукти по еднакъв начин в съответствие с еднакви критерии.

34 В цитираното по-горе дело, както и в няколко последващи дела (Решения от 11 октомври 1973 г. по дело 39/73 *Rewe*, *Recueil*, стр. 1039; от 9 юли 1975 г. по дело 21/75 *Schroeder* *Recueil*, стр. 905; от 5 февруари 1976 г. по дело 87/75 *Bresciani*, *Recueil*, стр. 129; от 15 декември 1976 г. по дело 35/76 *Simmenthal*, *Recueil*, стр. 1871; от 31 май 1979 г. по дело 132/78 *Denkavit Loire*, *Recueil*, стр. 1923), Съдът трябваше да класифицира различни видове дължими суми за санитарен контрол като такси, имащи равностоен на мита ефект при липсата на достатъчно близка връзка между дължимите суми, налагани върху вноса на продукти, подлежащи на ветеринарно-санитарен контрол и тези, налагани във връзка с контрола върху вътрешните продукти.

35 Системата, по отношение на която националният съд трябва да вземе решение, трябва да се разгледа съгласно горните критерии.

36 Невъзможно е при тези обстоятелства да се пренебрегне обстоятелството, че налагането на такса за инспекция съставлява част от единна система от правила, която произлиза от еднакво основно право. Не е достатъчно, обаче да се вземе предвид този чисто формален критерий за целите на оценката на съответствието на оспорваната система от дължими суми с правото на Общността. Преценката трябва да бъде направена, като се отчита съдържанието и последиците на разглежданите правила.

37 В тази връзка, националният съд отбелязва на първо място, че внесената риба от рибните стопанства подлежи на такса за инспекция, докато системата за контрол върху рибните стопанства, разположени в рамките на националната територия, не обхваща никакви дължими суми. при условията на фактическите доказателства, които националният съд трябва да направи, необходимо е да се заяви, че от гледна точка на правото на Общността, таксата за инспекция, налагана върху вноса на риба от рибните стопанства, съставлява такса, имаща равностоен на мито ефект, когато положението съгласно националното законодателство е такова, че рибата от рибните стопанства, разположени на национална територия, се освобождават на правно или фактическо основание от налагането на каквито и да било санитарни такси.

38 По отношение на уловената в морето риба, националният съд насочва вниманието първо към обстоятелството, че такса за инспекция върху „разтоварената на брега” риба се налага от местните органи при разтоварването, докато в случая на внесената риба тя се облага чрез Националната служба по митата и акцизите. безспорно е, че и в двата случая, приходите имат за предназначение, пряко или косвено, да финансират ветеринарно-санитарния контрол .

39 Анализа на положението разкрива, че разликата в подробните административни правила за налагане на таксата, може да се отдаде на обстоятелството, че митническите органи не носят отговорност за „разтоварена на брега” риба, която се приема за вътрешен продукт от момента на нейния улов, докато контролът върху внесената риба може да бъде осъществен, било то на морската граница, било на сухоземната граница на крайното местоназначение в страната само чрез митническите власти и че, следователно, налице е обективно основание, което подчертава разликата между системите. Във всеки случай, не е било демонстрирано че разделянето на административните правомощия между местните органи и митническия орган във връзка с облагането и разпределянето на таксата за инспекция оказва въздействие върху основата за оценка и сумата на таксата. тези обстоятелства могат, следователно, да бъдат отхвърлени, за целите на проучването на съответствието на оспорваната система с правото на Общността, тъй като такова съответствие трябва да се оценява във връзка с въздействието на оспорваната такса върху търговията вътре в Общността.

40 Други характеристики на оспорваната система, обаче, водят до заключението, че въпросната такса за инспекция всъщност съставлява такса, имаща равностоен на мито ефект.

41 В тази връзка, необходимо е да се отбележи, преди всичко, че обхватът и ставката на таксата за инспекция са били определени въз основа на различни критерии, при което всяка съпоставка между двете системи би била трудна. Трудността е още по-осезаема, поради това че критериите, въз основа на които въпросните правила се определят, не съответстват на класификацията, приета от Общността в Регламент № 100/76 относно общата организация на пазара с рибни продукти/стоки (ОВ L 20, стр. 1), Общата митническа тарифа и търговската статистика.

42 Освен това, правилата за определяне на таксата за инспекция, предвиждат в случая на „разтоварена на брега” риба, прилагането на еднаква ставка за килограм, докато таксата за инспекция върху внесената риба, определена по отношение на количества от по 100 килограма и части от тях се прилага въз основа на разграничение, между преработена риба и друга риба, като при това таксата за инспекция върху преработена риба е два пъти по-висока от тази върху непреработена риба. Доколкото може да се направи предположение, независимо че преписката по делото не съдържа доказателства в тази връзка, внесената риба в повечето случаи, предвид изискванията за превоз, класифицирана в същата категория като преработената риба, подлежи на по-висока такса за инспекция от непреработената риба.

43 Отговорът на третия въпрос, следователно, трябва да гласи, че такса за инспекция за ветеринарно-санитарен контрол на внесена риба, която е определена и наложена без обективна причина, в съответствие с особени критерии във връзка с естеството или състоянието на стоките, които не са съпоставими с критериите, които се използват при определянето на паричните задължения спрямо вътрешните продукти от същия вид, трябва да се приема за такса, имаща равностоен на мито ефект, забранена по силата на членове 9 , 12 и 13 от Договора за ЕИО

44 С оглед на отговора на третия въпрос, четвъртия въпрос не е необходимо да се разглежда.

По съдебните разноски

45 Разходите, направени от правителството на Френската република, правителството на Кралство Дания, правителството на Кралство Белгия и Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред преpraщащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите отправени от страна на The Rechtbank Van Eerste Aanleg , Bruges, с Решение от 5 март 1980 г., реши:

1 . При липсата на общи или хармонизирани правила относно ветеринарно-санитарния контрол на рибата, мерките за контрол, прилагани от държавите-членки, не могат по принцип да се разглеждат като ограничение, забранено съгласно Договора за ЕИО, но подробни правила за прилагане, които надвишават изискванията на контрола и могат като такива да препятстват или ограничават търговията в рамките на Общността, по силата на членове 30 и 36, трябва да се приемат за мерки, имащи равностоен на количествени ограничения ефект.

2. Такса за инспекция за ветеринарно-санитарен контрол на внесена риба, която е определена и наложена без обективна причина, в съответствие с особени критерии във връзка с естеството или състоянието на стоките, които не са съпоставими с критериите, които се използват при определянето на паричните задължения спрямо вътрешните продукти от същия вид, трябва да се приема за такса, имаща равностоен на мито ефект, забранена по силата на членове 9 , 12 и 13 от Договора за ЕИО

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 април 1981 година.

Подписи